

Изведнѣжъ стана тихо, като въ гробъ: изъ мрачната далечина се разнесе ревътъ на лъвъ. Конетѣ, които пасѣха недалечъ изъ младитѣ шубраци, почнаха да се приближаватъ къмъ свѣтлината, като подскачаха на свързанитѣ предни крака. Ревътъ се повтори. Сякашъ той излизаше изъ подъ земята, дълбокъ, тежъкъ, напрегнатъ. Като чели звѣрътъ съ трудъ го изпущаше изъ дробоветѣ си и ту се усилваше, ту затихваше, а отвреме навреме минаваше въ глухи, мрачни тѣтнежи.

— Кали, хвърли вейки въ огъня! — заповѣда Стасъ.

Негърчето бърже хвърли въ огъня единъ наржчъ вейки. Отначало полетѣха цѣли снопове искри, а следъ това се изви нагоре огроменъ стълбъ пламъкъ.

Разбойниците водятъ децата презъ пустинята.

— Стасъ, лъвътъ нѣма да ни нападне, нали? — шепнѣше Нелли, като държеше момчето за ржкава.

— Не, нѣма да ни нападне! Вижъ каква е висока оградата отъ бодливи храсти.

Въ това време ревътъ се повтори и се понесе съ продължително, страшно буботене, отъ което потрепера всѣко живо същество.

Стасъ хвърли бръзъ погледъ върху Нелли и, като забеляза треперящата ѣ брадичка и влажнитѣ ѣ очи, каза:

— Не, бой се! Не плачи!

Въ сѣщия мигъ отъ къмъ гората се зачу другъ ревъ още по-силенъ отъ първия, тъй като бѣше по-близо. Конетѣ почнаха да се навиратъ въ оградата. И ако не бѣха